

deres Navn for ham. Hun sad i sin lave Kurvestol ved Hovedgærdet paa den modsatte Side af den, hvor Bordet med Natlampen stod.

Per følte sig højst ilde tilmode ved denne højtidelige Afskedtagen, for hvilken han havde troet at skulle forskaanes. Han holdt sig tilbage saa længe som muligt; men tilsidst maatte ogsaa han hen til Sengen, og da han følte Faderens allerede gravkolde Haand og hørte Moderen (som det forekom ham) med forstærket Stemme nævne hans Navn, steg der en isnende Uhyggefølelse op i ham, saa kun Forestillingen om, at han blev iagttaget af sine Søskende (der nu alle stod samlede omkring Sengen) gav ham Magt til at beherske Udtrykket i sit Ansigt. Han havde et Øjeblik en helt nedknugende Fornemmelse af at være bleven kaldt frem for en overjordisk Dommer.

Klokken var imidlertid bleven mellem Tre og Fire. Vægteren kom just gaaende gennem den stille Gade. Paa Grund af Barkstrøelsen derude kunde man ikke høre hans Skridt. Man hørte kun hans enstonende Sang, der lød ind i Stuen næsten som en overnaturlig Forkyndelse af Dødsenglens Komme.

„Nu skrider Natten sorte,
og Dagen stunder til;
Gud lad dem blive borte,
som os bedrøve vil.
O Fader from,
vend du os om.
Din Naade os betee!“

Efter at Faderen tilsidst havde taget Afsked ogsaa med Husets Tyende, gav han ved en Bevægelse af Pandemusklerne tilkende, at han vilde sige noget.